

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **Mgr. M. K.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Bártou, advokátem, se sídlem Kobližná 47/19, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) **Ing. K. K.**, 2) **JUDr. Ing. B. G., MBA**, o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 13. 4. 2016, č.j. MPO 17097/16/10200/01000,

t a k t o :

I. Rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 13. 4. 2016, č.j. MPO 17097/16/10200/01000, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.800 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Bárty, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 13. 4. 2016, č.j. MPO 17097/16/10200/01000 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2016, č.j. MPO 14851/2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla částečně odmítnuta žádost žalobce ze dne 6. 3. 2016

o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

- [2] Žalobce v podané žalobě uvedl, že jeho žádost zněla takto: „U níže uvedené tabulky týkající se platů a odměn náměstků ministra a ředitelů odborů v roce 2015 poskytněte prosím jméno a příjmení u každé osoby (nyní označené pouze funkcí a číslovkou):

<i>Funkce</i>	<i>Hrubá mzda</i>	<i>Odměny</i>	<i>Počet měsíců</i>
<i>Náměstek 5</i>	<i>1 036 826</i>	<i>1 323 687</i>	<i>12</i>
<i>Ředitel odboru 23</i>	<i>1 030 740</i>	<i>838 440</i>	<i>12</i>
<i>Ředitel odboru 25</i>	<i>774 256</i>	<i>797 260</i>	<i>12</i>
<i>Ředitel odboru 27</i>	<i>986 062</i>	<i>741 380</i>	<i>12</i>
<i>Ředitel odboru 22</i>	<i>955 152</i>	<i>721 800</i>	<i>12</i>
<i>Ředitel odboru 26</i>	<i>949 445</i>	<i>687 500</i>	<i>12</i>
<i>Ředitel odboru 28</i>	<i>899 823</i>	<i>681 950</i>	<i>12</i>
<i>Ředitel odboru 24</i>	<i>382 128</i>	<i>640 940</i>	<i>7</i>

Současně prosím poskytněte údaje o tom, jaká částka tvořící odměnu pochází primárně z tuzemských zdrojů (rozpočet ČR) a jaká částka pochází z prostředků EU (bez vazby na rozpočet ČR).“ Uvedl, že žalovaný odmítl informaci poskytnout v rozsahu jména a příjmení náměstka ministra 5 a ředitelů odborů 22 až 28.

- [3] Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňové, nebere v úvahu skutečnost, že žadatel o informace žádá o sdělení výše platu a odměn u konkrétních vedoucích zaměstnanců ministerstva. Uvedl, že je ve veřejném zájmu, aby tyto osoby se značnou rozhodovací pravomocí podléhaly zvýšené kontrole veřejnosti. Dále namítal, že žalovaný hrubým způsobem vědomě nerespektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu, který již ve své rozhodovací činnosti posuzoval předmětné právní otázky (srov. rozsudky ze dne 27. 5. 2011, č.j. 5 As 57/2010-79, ze dne 11. 11. 2011, č.j. 4 As 40/2010-60, a ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012-62).
- [4] Z uvedených důvodů proto žalobce navrhoval, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [5] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Uvedl, že podrobně seznámil s judikaturou Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu i Soudního dvora EU, aby posoudil, zda je možné žalobci poskytnout konkrétní jména a příjmení ve spojení s již zveřejněnými údaji o platech a odměnách za rok 2015 a po provedení tzv. testu proporcionality dospěl k závěru, že žalobcova žádost o informace musí být v této části v souladu s čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) odmítnuta. Dle názoru žalovaného přidaná hodnota spočívající ve zveřejnění konkrétních jmen a příjmení nemůže vyvážit zásah do základních práv těchto osob na ochranu osobnosti a soukromí. Dále uvedl, že se na daný případ nevztahuje žádná výjimka ze zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon č. 101/2000 Sb.“), kdy může správce požadované informace poskytnout i bez souhlasu subjektů údajů. Dotčené osoby s poskytnutím jejich jmen a příjmení nesouhlasily.
- [6] Žalovaný ve svém vyjádření dále odkázal na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 20. 5. 2003 ve spojených věcech C-456/00, C-138-01 a C-139/01 „Österreichischer Rundfunk“, z něhož mj. dovodil, že ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. nesplňuje

podmínku předvídatelnosti právní povinnosti stanovené vnitrostátním právem a nemůže být tedy zákonným podkladem pro tak zásadní zásah do soukromí dotčených osob, jako je zveřejnění jejich odměn. Žalovaný dále odkázal ze dne 9. 11. 2010 ve spojených věcech C-92/09 a C-93/09 „Schecke Eifert“).

Dále žalovaný označil rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp.zn.

8 As 55/2012 za rozporný s judikaturou Ústavního soudu, a to s ohledem na jeho závěry, že není nutné, aby soudy v případě střetu základních práv a svobod – v daném případě práva na ochranu osobnosti a soukromého života a práva na informace – prováděly test proporcionality (v širším smyslu). Žalovaný v tomto ohledu odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 10. 1996, Pl. ÚS 15/96, ze dne 13. 8. 2002, sp.zn. Pl. ÚS 3/02 a ze dne 26. 5. 2009, sp.zn. Pl. ÚS 40/08.

- [7] Dále žalovaný uvedl, že ve svém rozhodnutí provedl test proporcionality (v širším smyslu), kdy zvažoval, zda převažuje zájem na poskytnutí požadovaných informací o platech a odměnách vedoucích zaměstnanců žalovaného v žalobcem vymezeném rozsahu, tj. ve spojení se jménem a příjmením, nad jinou konkurující hodnotou, tedy základním právem dotčených osob na ochranu soukromí a osobních údajů. Dospěl k závěru, že objektivního smyslu a účelu ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. bylo dosaženo již dřívějším poskytnutím informací v rozsahu „obecné funkční zařazení, odměna“.
- [8] Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které uvedl, že judikatura Soudního dvora EU, na níž odkazoval žalovaný, byla již zcela reflektována v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp.zn. 8 As 55/2012, jehož obsah následně podrobně analyzoval. Dále uvedl, že ačkoli je určitá odlišnost předmětné věci od té posuzované Nejvyšším správním soudem, neboť nynější žádost se netýkala jmenovitě určené osoby, nýbrž okruhu osob označených jejich funkcemi, míra zásahu do soukromí dotčené jednotlivé osoby se tím dle žalobce nijak nemění. Pokud jde o celkovou proporčnost tohoto systému získávání informací, podáváním takto koncipovaných žádostí oproti dotazování se na jmenovitě určené osoby nepochybně lze získat snadněji informace o větším počtu dotčených osob, naproti tomu však nadále existuje řada významných rozdílů oproti úpravě prohlášené za neplatnou ve věci Schecke a Eifert. Uvedl, že v nyní posuzované věci nepožadoval údaje o příjmu a odměnách všech zaměstnanců žalovaného, nýbrž jen služebně nejvýše postavených osob, které tvoří drobný zlomek žalobcových zaměstnanců a u nichž lze toto jisté omezení soukromí vnímat jako nutnou stinnou stránku jejich zodpovědných funkcí a vysokých příjmů.
- [9] V návaznosti na judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 9. 11. 2016, č.j. 2 As 256/2016-92), soud vyrozuměl soud osoby zúčastněné na řízení o probíhající řízení, tj. osoby označené jako „*náměstek 5*“ a „*ředitel odborů 22 – 28*“ žalovaného, kteří vykonávali uvedené funkce v roce 2015. Do řízení se přihlásily osoby zúčastněné na řízení uvedené v záhlaví tohoto rozsudku. Osoba zúčastněná na řízení 2) ve svém vyjádření uvedla, že se ztotožňuje s napadeným rozhodnutím
- [10] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyloučeny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [11] Dne 6. 3. 2016 podal žalobce u žalovaného žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., jejíž obsah je uveden již v bodu [2] tohoto rozsudku.
- [12] Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 3. 2016, č.j. MPO 14851/2016, byla žádost v části, v níž bylo požadováno poskytnutí jména a příjmení náměstka 5 a ředitelů odborů 22 – 28

odmítnuta podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 8a téhož zákona.

- [13] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný odkázal na rozsudek Soudního dvora EU ve věci „Schecke Eifert“, ve kterém tento soud přiznal právu na ochranu soukromí přednost před právem na informace a transparentností v případě, kdy docházel k tzv. obecnému zveřejňování údajů (na internetu) všech osob, kterým byly poskytnuty veřejné prostředky a tyto částky navíc tvořily podstatnou část příjmů těchto osob, což veřejnosti umožňovalo činit závěry ohledně celkových příjmů těchto osob. Dle žalovaného je v dnešní době irelevantní, kde budou seznamy vedoucích zaměstnanců ministerstva a jejich odměn v případě jejich poskytnutí zveřejněny, neboť budou snadno na internetu dohledatelné. Dále žalovaný odkázal na judikaturu Ústavního soudu a tzv. test proporcionality. Po provedeném testu, nastíněném již výše ve vyjádření žalovaného k podané žalobě, dospěl žalovaný, že objektivního smyslu a účelu ustanovení § 8b zákona č. 106/1996 Sb. – kontroly veřejné moci prostřednictvím možnosti získat informace o nejružnějších okolnostech jejího fungování v oblasti hospodaření s veřejnými prostředky – bylo dosaženo již poskytnutím (zveřejněním) informací v rozsahu „obecné funkční zařazení, plat a odměna“, přičemž přidaná hodnota spočívající v dodatečném poskytnutí osobních údajů v rozsahu „jméno a příjmení“ nemůže vyvážit závažnost zásahů do základních práv dotčených osob na ochranu jejich soukromého života. Dále uvedl, že dotčené osoby ve svých vyjádřeních vyjadřovaly nesouhlas s poskytnutím svého jména a příjmení s ohledem na ochranu osobních údajů, ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním osobních údajů. Jejich vyjádření rovněž obsahuje určitou míru pochybnosti, zda požadované informace nebudou nadále šířeny na stránkách, které žadatel provozuje, včetně jejich zneužití v předvolební kampani. Závěrem pak žalovaný odkázal na čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny, s ohledem na něž není možné požadované informace poskytnout.
- [14] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, ve kterém odkazoval na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp.zn. 8 As 55/2012.
- [15] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 13. 4. 2016, č.j. MPO 17097/16/10200/01000, ministr průmyslu a obchodu rozklad zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.
- [16] V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že hranice práva na svobodný přístup k informacím je mj. dána ustanovením § 8a zákona č. 106/1999 Sb. Uvedl, že je nepochybné, že požadované informace jsou svojí povahou osobními údaji ve smyslu ustanovení § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. Dále uvedl, že nelze odhlédnout od konstantní judikatury Ústavního soudu, která vyžaduje (nejedná-li se o práva absolutní) ověření přiměřenosti mezi použitým prostředkem zasahujícím do základního práva a sledovaným cílem ústavní relevance. Uvedl, že zveřejnění vyplacených odměn (včetně výše platu vedoucích pracovníků ministerstva) je odůvodněno tím, že se jedná o finanční prostředky vyplácené ze státního rozpočtu, za práci, již se tyto osoby podílí na výkonu státní správy a na výkonu veřejné moci. K požadavku na zveřejnění jmen dospěl k závěru, že toto samo o sobě nemá odpovídající vypovídající schopnost, ale je způsobilé vážným způsobem narušit osobní integritu dotčené osoby.
- [17] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také

tehdy, nevyjádřili-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

- [18] Účastníci řízení se ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [19] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
- [20] Podle ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb. *„Informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.“*
- [21] Podle ustanovení § 8b téhož zákona: *„(1) Povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.*
(2) Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území.
(3) Základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.“
- [22] Podle ustanovení § 16 odst. 4 téhož zákona *„Při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.“*
- [23] Soud nejprve považuje za vhodné uvést, že při svém rozhodování vycházel zejména z rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. 7. 2017, č.j. 8A 95/2016-126, kde vystupoval stejný žalobce jako v nyní projednávané věci, a z navazujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2018, č.j. 2 As 313/2017-56. Rozsudkem zdejšího soudu bylo zrušeno rozhodnutí ministra zahraničních věcí vydané v obdobné věci. Soud dále vycházel z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2017, č.j. 29A 50/2015-379, jenž byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019, č.j. 7 As 71/2018-31. Rozsudkem Krajského soudu v Brně bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje vydané v obdobné věci. Dle názoru soudu se tato judikatura zabývala právně (i skutkově) totožnými otázkami, jež jsou předmětem řízení i v nyní projednávané věci, a proto se soud k této judikatuře přiklonil, přičemž na výše uvedené rozsudky v podrobnostech odkazuje.
- [24] Rozsudkem zdejšího soudu sp.zn. 8A 95/2016-126 bylo zrušeno rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 6. 4. 2016, č.j. 98767/2016-TO, jakož i rozhodnutí ministerstva zahraničních věcí ze dne 21. 3. 2016, č.j. 97013/2016-TO (výrok I.), a zároveň bylo žalovanému nařízeno poskytnout žalobci do 15 dnů od právní moci rozsudku informace o výši platů a odměn vyplacených v roce 2015 náměstkům ministra zahraničních věcí a ředitelům odborů ministerstva zahraničních věcí, identifikovaných jménem a příjmením, a to jednotlivě u každého z nich (výrok II.). Na str. 4 až 11 tohoto rozsudku soud velmi

podrobně rozebral obsah rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 8 As 55/2012 s tím, že jeho závěry jsou plně aplikovatelná na projednávanou věc. Rovněž se pak vyjádřil i judikatuře Soudního dvora EU ve věcech „Österreichischer Rundfunk“ a „Schecke Eifert“. Osmý senát zdejšího soudu dospěl k závěru, že „žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, když odmítl poskytnout žalobci jména a příjmení jednotlivých náměstků ministra a ředitelů odborů spolu s výší jejich příjmů a odměn za rok 2015; ministr pak toto rozhodnutí v rozporu se zákonem potvrdil. Všechny tyto osoby zastávaly v rozhodné době nejvýznamnější posty v organizační struktuře žalovaného a přímo se podílely na jeho činnosti, zjevně se tedy nejedná o osoby, u nichž by právo na soukromí mohlo převážet nad žalobcovým právem na informace, jak je vymezila judikatura.“

[25] Na tento rozsudek navázal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2018, č.j. 2 As 313/2017-56, jímž byl zrušen výrok II. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2017, č.j. 8A 96/2016-126, ve zbytku byla kasační stížnost zamítnuta a věc byla vrácena žalovanému (Ministerstvo zahraničních věcí) k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku korigoval závěry městského soudu v tom, že konstatoval svou povinnost přihlídnout k nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp.zn. IV.ÚS 1378/16, který byl sice vydán po napadeném rozhodnutí i napadeném rozsudku, na problematiku nyní řešenou však zjevně dopadá.

[26] Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[13] Ústavní soud se v nálezu ztotožnil s vyjádřením sua sponte zaslaným prof. JUDr. Alešem Gerlochem, CSc., který v řízení vystupoval jako amicus curiae. Toto vyjádření je obsahem nálezu (odst. 61, body 3-77) a je kritické k rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 8 As 55/2012, z jehož závěrů vycházel i městský soud. Poukázal na čl. 10 a čl. 17 Listiny základních práv a svobod; čl. 8 a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; čl. 19 Všeobecné deklarace lidských práv; čl. 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech; čl. 8, čl. 11 a čl. 42 Listiny základních práv a svobod Evropské Unie; a na další dokumenty Evropské unie, jež shrnul v odst. 74 nálezu. Dále přihlédl k judikatuře mezinárodních soudů (Soudního dvora - odst. 77-83, Evropského soudu pro lidská práva – odst. 84). Z rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 8. 11. 2016 ve věci Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku, č. 18030/11, vyplývají čtyři „prahová kritéria“ rozhodná pro posouzení odmítnutí poskytnutí informací ve vztahu k právu žadatele na svobodu projevu, a to 1) účel vyžadované informace, 2) povaha vyžadované informace, 3) role žadatele, 4) existence a dostupnost informace. Konstatoval i obsah rozsudku rozšířeného senátu a nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 2. 1998, sp. zn. IV. ÚS 154/97, o střetu základního politického práva na informace a jejich šíření s právem na ochranu osobnosti a soukromého života.“

[14] Na základě výše uvedeného Ústavní soud posoudil českou právní úpravu plynoucí z § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím a § 1 a § 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů. Dospěl mj. k závěru, že § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím nevylučuje, aby za veřejné prostředky byly považovány i finanční prostředky určené na výplatu odměn za práci zaměstnanců povinných subjektů (srov. bod [116] uvedeného nálezu).

[15] Pro posouzení projednávané věci je stěžejní, že Ústavní soud nesouhlasil se závěrem rozšířeného senátu, že test proporcionality není třeba provádět při posuzování jednotlivých konkrétních případů, protože takový test provedl již zákonodárce při formulaci § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Naopak výslovně konstatoval, že žádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod zaručenou ústavním pořádkem.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

V každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv.

[16] Poskytnutí informace o platech zaměstnanců veřejné sféry podmínil splněním následujících podmínek: „a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; b) informace samotná se týká veřejného zájmu; c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“; d) informace existuje a je dostupná. Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny“ (viz bod [125] nálezu).

[17] Žalovaný v rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informace pouze uvedl, že žádost je třeba odmítnout z důvodu ochrany práv zaměstnanců žalovaného před neoprávněným zasahováním do soukromého života. Dodal, že poskytnutí informace o platech v anonymizované verzi dostatečně naplňuje veřejný zájem na kontrole nakládání s veřejnými prostředky. Ministr zahraničních věcí v rozhodnutí o zamítnutí rozkladu konstatoval, že se s postupem žalovaného ztotožňuje, a zopakoval, že poskytnutím údajů v neanonymizované podobě by došlo k zásahu do práva na soukromí zaměstnanců žalovaného. Dále se v odůvodnění odlišil od rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4 As 40/2010 – 60, a upozornil na ústavněprávní rozměr věci a právní úpravu Evropské unie, včetně judikatury Soudního dvora. “

[27] Nejvyšší správní soud tak na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že je třeba přisvědčit městskému soudu v tom, že žalovaný své rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informace nedostatečně odůvodnil s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Zároveň pak Nejvyšší správní soud žalovanému uložil povinnost posoudit při provádění testu proporcionality naplnění Ústavním soudem stanovených čtyř podmínek pro poskytnutí informace o platech zaměstnanců veřejné sféry (viz bod [125] předmětného nálezu).

[28] Vzhledem k tomu, že odůvodnění napadených rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňových v nyní projednávané věci a ve věci projednávané městským soudem pod sp.zn. 8A 95/2016 jsou prakticky totožná – obsahují stejný důvod odmítnutí poskytnutí informací a některá obdobná tvrzení (např. že poskytnutí informací o platech a odměnách bez spojení s konkrétním jménem a příjmením dostatečně naplňuje veřejný zájem na kontrole nakládání s veřejnými rozpočty – tzv. „přidaná hodnota“), přičemž oba žalovaní aplikovali tzv. test proporcionality s tím, že dospěli k závěru, že v daném případě nad právem na informace převažuje právo na ochranu osobnosti a soukromí, tak soud ve shodě s výše nastíněnými rozsudky dospěl k závěru, že rozhodnutí v nyní projednávané věci nejsou dostatečně odůvodněna s ohledem na konkrétní okolnosti případu.

[29] Soud dále vycházel z rozsudku Krajského soudu v Brně sp.zn. 29A 50/2015-379, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 6. 2. 2015, sp.zn. KUSP/5470/2015/ŘLZ, č.j. KUZZL/9431/2015. Soud v podrobnostech odkazuje na body [26] až [54] tohoto rozsudku. Za podstatné soud považuje zejména ty pasáže rozsudku Krajského soudu v Brně, kde se tento zabýval nálezem Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 1378/16.

[30] V bodu [52] krajský soud uvedl, že „[v]ýše citovaným nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 bylo dále vytykáno, že v žádosti žadatele o informace nebyla jakákoliv zmínka o účelu,

k jakému mají být požadované osobní údaje užity ve veřejném zájmu, a v čem tento veřejný zájem má spočívat. Povinný subjekt si tyto údaje nedoplnil. Ani v nyní posuzovaném případě neobsahovala žádost žalobce jakoukoliv zmínku o účelu, k jakému mají být požadované osobní údaje užity ve veřejném zájmu, a v čem tento veřejný zájem má spočívat. Dosavadní praxe a judikatura správních soudů toto nevyžadovala. Je pak novou otázkou, jak v dané situaci postupovat, pokud i nyní zkoumaná žádost o informace neobsahuje tyto požadované údaje a bude-li žadatel vyzýván k doplnění těchto údajů do žádosti, pak není zcela zřejmé, zda bude možno informaci poskytnout v zákonem stanovené krátké lhůtě. Nicméně v souvislosti s výše citovaným nálezem Ústavního soudu je i v dané věci třeba doplnit žádost žadatele o informaci tak, aby bylo zřejmé, k jakému účelu mají být osobní údaje užity ve veřejném zájmu, a v čem tento veřejný zájem má spočívat. Bude tak možné povinným subjektem, popř. žalovaným posoudit, zda sledovaného účelu není možno dosáhnout i jinak, tj. při šetření ústavně chráněných základních práv dotčených osob.“

- [31] V bodu [53] pak krajský soud uvedl, že „[v] souvislosti s nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, soud dále zdůrazňuje, že povinný subjekt může odmítnout poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance požadované na základě § 8b zákona č. 106/1999 Sb., pokud nejsou splněny všechny podmínky, a to že účelem informace je přispění k diskusi o věcech veřejného zájmu, informace se týká veřejného zájmu a žadatel plní úkoly dozoru veřejnosti či tzv. „společenského hlídacího psa“, dále informace existuje a je dostupná. Pokud by nebyly všechny tyto podmínky splněny, pak je možno odmítnout poskytnutí informace o platu a odměnách zaměstnance, přičemž toto není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti (čl. 17 odst. 5 Listiny). Ve výše uvedené souvislosti tedy musí žalovaný, resp. povinný subjekt v nyní posuzované věci zjistit i splnění výše naznačených podmínek v dané věci, za kterých lze žadateli uvedené informace poskytnout.“
- [32] Výše citované závěry dle názoru soudu dopadají i na nyní projednávanou věc, neboť v žádosti o informace nebyla žádná zmínka o účelu, k jakému mají být požadované osobní údaje (tj. jméno a příjmení ve spojení s informací o platu a odměně) užity ve veřejném zájmu, a v čem má tento veřejný zájem spočívat. Žalovaným pak tyto údaje nebyly nijak doplněny a zjišťovány. Lze tak dospět k závěru, že s ohledem na nálezy Ústavního soudu bude nutné žádost doplnit tak, aby z ní bylo zřejmý její účel. Rovněž pak bude třeba posuzovat, zda žadatel plní úkoly dozoru veřejnosti či je tzv. „společenský hlídacím psem“. Mimo jiné i toto tedy musí žalovaný ke svému rozhodnutí zjistit, resp. v tomto směru doplnit správní spis.
- [33] Na rozsudek Krajského soudu v Brně pak navázal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019, č.j. 7 As 71/2018-31, jímž byla zamítnuta kasační stížnost žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně. Pro stručnost věci lze odkázat zejména na body [28] až [33].
- [34] V bodu [31] svého rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „[j]ak již bylo uvedeno výše, krajský soud vydal napadený rozsudek za situace, kdy došlo k podstatné změně relevantní judikatury. V době podání žaloby totiž z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývalo, že povinný subjekt je zásadně povinen poskytnout informace o konkrétních peněžitých plněních poskytnutých zaměstnanci, jemuž je odměna za práci (plat) vyplácena z veřejných rozpočtů, a to včetně její výše (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 - 79, a rozsudek rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2014 č. j. 8 As 55/2012 - 62). Uvedená judikatura totiž vycházela z výkladu § 8b zákona o svobodném

přístupu k informacím, který byl v dané době rozhodný, a dle kterého úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv zde vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků. Za této situace by krajský soud standardně musel posoudit, zda se žádost žalobce týkala mzdových plnění poskytnutých z veřejných prostředků a pokud ano, zabýval by se tím, zda bylo možné odeprít poskytnutí této informace na základě principu zákazu zneužití práva (např. pokud by cílem žádosti bylo poškodit daného zaměstnance). Podle toho, k jakým závěrům by dospěl, by pak mohl dále postupovat standardním způsobem. Nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 však situaci podstatným způsobem změnil, když stanovil nové požadavky na posuzování žádostí o poskytování informací o platech. Uvedl, že povinný subjekt může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny čtyři podmínky, a to: „a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; b) informace samotná se týká veřejného zájmu; c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídač psa“; d) informace existuje a je dostupná.“

[35] V bodu [32] se pak Nejvyšší správní soud zabýval tím, nakolik by se nová judikatura měla uplatňovat v běžících řízeních. Odkázal přitom na nález Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2013, sp.zn. III. ÚS 3221/11, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č.j. 10 Afs 244/2016-29, kde bylo konstatováno, že „[z]ákladní myšlenka nálezu je taková, že působení nové judikatury se řídí zásadou tzv. incidentní retrospektivity: nová judikatura se užije i v těch řízeních, která mají základ v minulosti, ale ještě nebyla pravomocně skončena nebo (což se týká přezkumu správních rozhodnutí u správních soudů) o jejich předmětu ještě probíhá soudní řízení. Tuto zásadu je však nutné korigovat (a novou judikaturu výjimečně neužít), pokud by její užití mělo poškodit adresáta, který jednal podle dosavadní judikatury. Takovým korektivem je zásada důvěry v právo.“

[36] V bodu [33] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „[k]rajský soud tedy v napadeném rozsudku správně reflektoval závěry nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, na jejichž podkladě pak správně dovodil, že je v posuzované věci nezbytné provést další zjištění s ohledem na nové požadavky stanovené nálezem Ústavního soudu tak, aby bylo možné vyhodnotit, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Pouze po dodatečném zjištění těchto skutečností by totiž krajský soud mohl věc posoudit a případně nařídit poskytnutí informací, dospěl-li by k závěru, že jsou tyto podmínky splněny. Krajský soud nemůže zcela nahrazovat nalézací činnost správních orgánů. S ohledem na to, že rozhodnutí stěžovatele nereflektovalo všechny podmínky stanovené v nálezu Ústavního soudu, nemohl krajský soud přistoupit k zamítnutí žaloby. Je tedy zřejmé, že za daných specifických okolností krajskému soudu nezbývalo, než zvolit cestu v podobě zrušení pouze napadeného rozhodnutí. Jednalo se ostatně o postup aprobovaný judikaturou, jak bylo uvedeno výše, a shodně Nejvyšší správní soud postupoval také v rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 As 296/2017 - 31. Ve věci sp. zn. 2 As 296/2017 Nejvyšší správní soud taktéž s přihlédnutím k závěrům nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, který byl vydán po napadeném rozsudku krajského soudu, zrušil toliko výrok, jímž krajský soud uložil správnímu orgánu povinnost poskytnout informace dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím; nic to však nezměnilo na důvodnosti rozhodnutí krajského soudu v té části, v níž soud zrušil rozhodnutí žalovaného i povinného subjektu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvedl, že „vzhledem k tomu, že dosud nebylo v úplnosti provedeno posouzení všech podmínek plynoucích z uvedeného nálezu Ústavního soudu, nelze mít za jednoznačné, že jsou splněny podmínky pro poskytnutí informací, a tedy pro

nařízení této povinnosti soudem. V dalším řízení pak ve smyslu závěrů krajského soudu i citovaného nálezu povinný subjekt znovu posoudí podmínky pro poskytnutí informací žadateli.“

[37] S ohledem na výše uvedené skutečnosti tak soudu nezbylo než žalobou napadené rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. ve spojení s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s. pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení tak bude na žalovaném, aby v úplnosti provedl posouzení všech podmínek plynoucích z uvedeného nálezu Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 1378/16, aby soud případně mohl následně posoudit, zda jsou či nejsou splněny podmínky pro poskytnutí požadovaných informací, a tedy pro případné nařízení této povinnosti soudem.

[38] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalované, která ve věci úspěch neměla. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměnu zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Bártý, advokáta. Mimosmluvní odměna činí 6.200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby) po 3.100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právního zástupce ve výši 600 Kč za 2 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty, nezvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ustanovení § 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů tedy činí 9.800 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. prosince 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu